

žeriavy, ani iná technika, ako dnes. Raz som sa jedného spýtal: „Ty si určite veľmi silný muž, keď nosíš jeden kameň za druhým.“ Povedal mi, že tu nejde o silu, ale o tréning, ako si ten kameň naloží na plec! Toto je dôležité. Často nejde o utrpenie samotné, ale o spôsob, ako utrpeniu čelím. Ak mu neviem čeliť, aj najmenšie utrpenia ma budú ničiť a práve vtedy nebudem mať problém zrádzať lásku.“

Veľký piatok, ktorý upriamuje našu pozornosť na Golgotu a Kristov kríž, nám hovorí priamo o zrade a zapieraní. No nielen o zapieraní, ktoré sa udialo niekedy dávno v minulosti, keď Ježiš Kristus chodil po tejto zemi, uzdravoval ľudí, kričal mŕtvych a hovoril o kráľovstve Božom. Veľký piatok, s Kristovým krížom uprostred, je poukazom aj na naše väčšie či menšie zrady a zapierania, ktoré priblížia na drevo tohto kríža, nášho Pána. Veľký piatok nám poukazuje nielen na Petrovu zradu, bijnúcu do očí, ktorý v strachu, čo s ním bude, hovorí: „Nepoznám toho človeka.“ Veľký piatok poukazuje aj na nás, na naše zrady, na naše zaprenia. Ved' si len spomeňme, ako sa neraz správame v tomto svete v zmysle Petrových slov: „Nepoznám toho človeka.“ Ale Peter, na rozdiel od Judáša, s Kristom neumiera. A umrieť ani nechce. Robí všetko preto, aby sa zachránil, aby sa vyhol smrti a utrpeniu. To nie je len niečo naoko „že by Ho zaprel“. On ho skutočne zaprel a zradil. **On nechcel vidieť Boha na kríži.** Bezmocného Boha on predsa nepozná. Chce Boha všemohúceho, ktorý sám seba zachráni. Ved' dennodenne pri

Nom videl, akú má moc a ako druhých zachraňoval. **Preto Peter nestojí pod krížom.** Čo by tu vôbec hľadal? „Nepoznám toho človeka.“ Peter si neuvedomuje, že jediné miesto, kde sa môže s milujúcim Bohom stretnúť a zoznámiť, je práve kríž. Ak niekoho zradím, viem to napraviť?

„Až zomriem, svet ostane žiť a ja stratím svoju biedu a zrieknem sa všetkého...“

Biela sobota 19.04.

Keď ho sňal, zavinul ho do plátna a uložil do vytesaného hrobu, v ktorom ešte nik neležal. Bol prípravný deň a už sa začínala sobota. Odprevádzali ho ženy, ktoré s ním prišli z Galiley. Pozreli si hrob aj to, ako uložili jeho telo. Potom sa vrátili domov a pripravili si voňavé oleje a masť. Ale v sobotu zachovali podľa prikázania pokoj. Lk23,53-56

Majster mal dnes pripravenú už len jednu myšlienku pre svojich žiakov. Zajtra musí odcestovať na Veľkonočný ostrov. Bol obdivovateľom dobrých kníh. Rád používal počas tohto pôstu príbehy indického kňaza Anthonyho de Mella a mnohých iných obľúbených autorov. Dnes otvoril knihu na strane, na ktorej bola len jedna veta, veta tak silná, že okamžite zasiahla duše žiakov. Tá veta znela: „Ak máš srdce, môžeš byť spásený.“

Čo príde po tichu? Po celej tragédii kríža nastalo ticho. Je po-

trebné čakať na niečo, čo prelomí mlčanie hrobu. Boh si vždy prial, aby sme čakali na jeho slovo. Boh Abrahámovi a Sáře sľúbil potomka, ale na počatie Izáka museli čakať desiatky rokov. Boh sľúbil svojmu ľudu Mesiaša, ale ľud musel čakať tisíce rokov. Boh si vždy dáva načas, než prehovorí. Toto čakanie je pre nás, ktorí patríme ku generácii „hned“ veľmi ťažké. Nechceme sa zmieriť so žiadnym odkladom, zbavujeme sa možnosti čakať na niečo, po čom túžime. S Božími vecami je to inak. Nemôžeme ich urýchlil, dostávame ich ako dar. Nemôžeme po nich sami siahnúť. Nemôžeme si z nich urobiť svoje vlastníctvo a ovládať ich. Boh k nám prichádza ako Osoba. Dlhujeme mu zdvorilú a úctivú pozornosť, šancu nechať ho prísť, kedykoľvek sa mu zapáči. Nechať ho prísť ako Vzkrieseného. **Najkrajšie veci sa rodia v tichu srdca.**

Čo dáva zmysel životu, dáva zmysel i smrti.

Antoine de Saint-Exupéry

Predveľkonočné spovedanie v Novej Dubnici a v Kolačine:

v nedeľu 13.04. od 14:30 do 16:30

Obrazy: na Zelený štvrtok v Novej Dubnici o **18:00**, v Kolačine o **17:00**, na Veľký piatok o **15:00** (Nová Dubnica, Kolačín), Veľkonočná vigília v sobotu v Novej Dubnici o **20:00**. a v Kolačine o **19:00** hod.

Netradičná krížová cesta:

na Veľký piatok vo Farskom kostole o **20:00** hod.

Pôstne listy 2025

šiesty TÝŽDEŇ

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

Kvetná nedeľa 13.04.

Ježiš Kristus, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Flp 2,6-7

Kláštor začínal byť preplnený a bola potrebná väčšia budova. Istý obchodník vyplnil šek na milión dolárov a položil ho pred majstra. Ten si šek vzal a povedal: „Výborne. Prijímam tie peniaze.“ Obchodník však bol nespokojný. Išlo o obrovskú sumu a majster sa mu ani nepočakoval! „Ten šek je na milión dolárov,“

„Áno, všimol som si.“
„Aj keď som bohatý človek, milión dolárov je veľa peňazí.“
„Chceš, aby som sa ti za ne podakoval?“
„To by si veru mal!“
„Prečo? Vďačný má byť ten, kto dáva,“ povedal majster.

Tri roky Ježiš chodil z dediny do dediny, kde učil a uzdravoval. Všade, kde šiel, ho obklopoval dav ľudí, ktorí ho počúvali a hľadali u neho svoje veci. Boli to až neuveriteľne plné a aktívne tri roky. No počas celého toho obdobia to mal pod kontrolou. Prichádzal i odchádzal viac menej tak, ako sám chcel. No keď bol v Getsemanskej záhrade vydaný svojím nepriateľom (jedným zo svojich vlastných), všetko toto sa skončilo. Táto udalosť bola v jeho živote i službe bodom obratu. Od tejto chvíle začal znášať utrpenie. A presne to je to, čo znamená slovo pašie. Od tejto chvíle už nemal pod kontrolou to, čo sa s ním stalo. **Odteraz veci nekonal on, ale boli konané jemu.** Vidíme tu - aj gramaticky - jasne pasívny tvar: „boli konané jemu“. Bol potom zatknutý, uväznený, vedený pred Kajfáša, Herodesa a Piláta, vypočúvaný, bičovaný,

korunovaný trním, bol mu daný kríž, bol vyzlečený zo šiat, pribitý na kríž, vysmievaný ... a konečne zomrel. Ježiš svoju misiu naplnil a to nielen tým, čo robil, ale aj tým. A možno ešte viac tým, čo bolo robené jemu; svojimi pašiami. Jedna vec nám musí byť jasná: Boh, Otec, Ježiša nehodil vlkom. **Ježiš zomrel dobrovoľne.** Sám sa dáva. Z vďačnosti Otcovej lásky Ježiš svoj život vydal. **Verí mu, dôveruje mu, aj keď je na pokraji osamelosti. Ježiš vo všetkom, čo na neho prišlo, zostal sám sebou, zostal Synom Otca.**

Viem sa zachovať ako kresťan, keď ma zastihne strata, kríza..., keď ma život pripraví o úspech, dôležitosť, o dôveru: Dokážem prežiť vďačnosť, alebo si stále na niečo sťažujem? (Inšpirované saleziánom Florom McCarthym)

Pondelok Veľkého týždňa 14.04.

Hľa, môj služobník, privinien mi ho; vyvolený môj, mám v ňom zaľúbenie. Vložil som na neho svojho ducha; právo prinesie národom. Na jeho zákon čakajú ostrovy. Iz 42,1

Majster povedal žiakovi, ktorý pochyboval, že existuje život v plnosti, pričom rád filozofoval o živote: „Keď vyschne rybník a ryby ležia v bahne, pokojne sa ich môžeš snažiť zvlhčiť svojím dychom, či snád pokropiť vodou, ale nikdy to nebude to isté, ako keby si ich hodil späť do poriadneho rybníka. Ne-
prebúdzaj ľudí k životu teóriou; vrhni sa späť do reality. Pretože tajomstvo života sa skrýva v živote samom a nie v rozprávaní o ňom.

Vhodit' človeka naspäť do života. Kde je ale ten skutočný život? Kedy človek môže povedať: „Ja žijem.“ Vyhľadávame rôzne spôsoby, možnosti ako si užiť. Túžime, snívame a život sa nám akosi vymyká. Ponuky na kvalitne strávený život sa stále zväčšujú. Ježiš prichádza so svojou ponukou. Chce, aby sme mali život, aby sme ho mali v plnosti. Život, ktorý nám Ježiš ponúka, pozostáva zo schopnosti **byť v Bohu, prežívať to, že má vo mne zaľúbenie.** Byť naplnený jeho Duchom. Na jeho zákon lásky čakajú ostrovy (ľudia osamelí, znechutení, izolovaní).

V akých situáciách si môžem povedať, že skutočne žijem? Viem mať radosť aj z Boha?

Utorok Veľkého týždňa 15.04.

Keď Ježiš sedel za stolom so svojimi učeníkmi, zachvel sa v duchu a vyhlásil: „Veru, veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí.“ Jn 13,21

Nadšeného mladíka, ktorý sa práve vyučil za inštalatéra, vzali k Niagarským vodopádom. Chvíľu si ich obzeral a potom povedal: „Tak toto by sa možno dalo opraviť.“

”Zločinec visel na kríži a bol ospravedlnený pre jediné slovo. A Judáš, ktorý patril medzi apoštolov, stratil celé svoje postavenie za jedinú noc a zostúpil z neba do pekla. Preto nech sa nik nechváli svojimi dobrými skutkami, schopnosťami, lebo všetci, čo sa spoliehajú na seba, padajú.” (Abbé Xanthios) Človek sa až príliš často spolieha na svoje schopnosti, skúsenosti, svoje poznanie. Svojou múdrosťou vstupujeme do riešenia problémov života. Niekedy sa podobáme tomu inštalaté-

rovi z príbehu. Zabúdame na to, že je tu pre nás k dispozícii väčšia Múdrosť. Učiť sa pozerat' na svet, riešiť otázky života cez životnú múdrosť Ježiša Krista. Niekedy stačí s ním stráviť chvíľu ako ten zločinec na kríži, a človek môže byť zachránený. **Žiť v Božej múdrosti prináša človeku radosť.**

Viem sa tešiť od srdca, z dobra? Kde sa môžem učiť Božej Múdrosti?

Keď sa človek raduje od srdca, vždy je dobrý, zatiaľ čo keď sa snaží byť dobrý, málokedy sa pri tom raduje.

Streda Veľkého týždňa 16.04.

„Chodte do mesta k istému človekovi a povedzte mu: Učiteľ odkazuje: Mój čas je blízko, u teba budem jesť so svojimi učeníkmi veľkonočného baránka.“ Mt 26,18

Pred nejakým časom, na olympiáde v Seattly, stálo na štartovej čiare preteku v behu na 100 m deväť fyzicky alebo psychicky postihnutých atlétov. Pištoľ vystrelila a pretek sa začal. Nie každý bežal, ale každý sa chcel zúčastniť a vyhrať. Bežali v trojiciach, jeden chlapec sa potkol a spadol, urobil zopár kotrmelcov a začal plakať. Ostatní ho počuli plakať. Spomallili a obzreli sa za ním. Zastavili a vrátili sa... všetci... Dievča s Downovým syndrómom si k nemu sadlo, objalo ho a opýtalo sa ho „Je ti teraz lepšie?“ Potom všetci deviati odkráčali plece pri pleci do cieľa. Všetci diváci sa postavili a tleskali. A aplauz trval ešte veľmi dlho... Ľudia,

ktorí to videli na vlastné oči, o tom ešte stále hovoria. Prečo? Pretože niekde vnútri, hlboko v nás, všetci vieme, že tá najdôležitejšia vec v živote je omnoho dôležitejšia, ako naša výhra. Najdôležitejšia vec v našom živote je pomáhať k výhre iným. A to aj za tú cenu, že sami musíme spomaliť a zmeniť náš vlastný pretek.

Pripraviť hostinu Pánovi. Ženieme sa po víťazstvách, zháňame trofeje, diplomy, budujeme image človeka, ktorý chce vyhrať: v športe, v škole, v práci, vo vzťahoch, v láske. To je jedno ako, len nech som úspešný. Zákon silnejšieho. Ježiš nám ponúka možnosť zastaviť sa, zmeniť tento spôsob myslenia. Učí nás vyhrať silou obetujúcej sa lásky. Ježiš posielal učeníkov do mesta, aby pripravili hostinu. Hostina znamená, že niekto hostí niekoho. Dáva mu niečo pre radosť. Niečo zo seba. **Ježiš nás pozýva na hostinu, aby nás obdaril.**

Som na to pripravený? Som pripravený prijať dar tejto Veľkej noci?

Štvrtok Veľkého týždňa 17.04.

Bolo pred veľkonočnými sviatkami. Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti. Jn13,1

Majster chcel žiakovi znázorniť učenie o Najsvätejšej Eucharistii. Dal preto jednému 100-eurovú bankovku a vyzval ho, aby ju hodil do ohňa. Keď žiak váhal, posmeloval ho slovom: „Len hod', veď je to len papier!”

„To áno, - odpovedal žiak, - ale tento papier má hodnotu 100 euro.” Vtedy žiak ľahko pochopili kazateľove slová: **„Ako štát dáva do tohto papiera svoju hodnotu, tak aj Ježiš Kristus v chlebe a víne nám dáva svoju krv a telo.”**

Ježiš dáva hodnotu do všetkého, čo urobil. Jeden z najväčších darov, ktoré zanechal, je Eucharistia. V nej sa ukrýva jeho prítomnosť, jeho blízkosť, jeho posledná večera. Tajomstvo Ježiša, ktorý sa za nás obetuje. My máme problém prijať toto veľkonočné tajomstvo. Posledná večera, Getsemanstvá záhrada. Trpiaci Ježiš, ktorý nás aj v tejto situácii volá nasledovať ho. Snád v nás vyvoláva túžbu utiecť, lebo všetci sa bojíme utrpenia. Radšej hľadíme na veselú, usmiatu tvár, ako na tvár pokrivenú bolesťou. Na druhej strane trpiaci Boží Syn je ešte viac prítomný. Nie pre samotnú bolesť, ale preto, že sa v ňom môžeme nájsť. Zrazu sa nám stane bratom tam, kde niekedy chýba ľudský brat alebo sestra, hoci po nich veľmi túžime. Ako veľmi sa nám stáva podobný ten, ktorý pohrozil vetru a moru a oni ho poslúchali, ktorý vyvolal mŕtveho z hrobu a zrazu ho vidíme plného úzkosti, až po krvavé kropaje potu. Vidíme ho ako prosí o kúsok tepla ľudského spoločenstva svojich učeníkov, ale oni sú práve v tej chvíli unavení. Trásie sa pred tým, čo ho čaká a vie, že len jediné rozhodnutie je správne, to, ktoré ho bude boľieť. Padá pod ťarchou bremena, ktoré musí niesť a je odkázaný na súcit a pomoc druhých. Napokon sa cíti

úplne opustený, sám medzi nebom a zemou. Nie je to niekedy náš príbeh? Potrebujeme takého brata, ktorý pozná hĺbku ľudskej úzkosti a bolesti. Potrebujeme brata, ktorý je zároveň väčší ako náš strach a bolesť. Ba viac, my sami sme povolaní byť bratmi a sestrami tým, ktorí nosia Ježišovú tvár poznačenú úzkosťou a bolesťou. (inšpirované Ľubomírom Vojtáškom)

Dnes chcem poďakovať Ježišovi za to, že mi ukázal ako znášať bolesť.

Preto odložte všetku nečistotu a akúkoľvek zlobu a v tichosti prijmite zasiate slovo, ktoré má moc spasit' vaše duše. A slovo aj uskutočňujte, nebud'te len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba.
Jk2,21-22

Veľký piatok 18.04.

Sám si niesol kríž a vyšiel na miesto, ktoré sa volá Lebká, po hebrejsky Golgota. Tam ho ukrížovali a s ním iných dvoch z jednej druhej strany, Ježiša v prostriedku. n 19, 17-18

Majster raz rozprával: „Keď som bol malý chlapec, zvykol som sa pozerat' na robotníkov, ako na pleciach nosia ťažké kamene pri stavbe domov. Vtedy ešte neboli